

διατήρησιν τοῦ οἴκου του. Ἐν συνόλῳ οἱ Μονάρχαι στοιχίζουσι εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς στρογγυλὰ 180,000,000, φράγκα.

Σ. Γ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τὸ σχολεῖον τῆς ζωῆς δὲν ἔχει παύσεις.

Ὁ θέλων σήμερον νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὸν σκοπὸν του πρέπει νὰ βχιδίζῃ διὰ τῶν γονάτων.

Μικροὶ τινες ἄνθρωποι, ὅπως φανῶσι μεγάλοι, ἀνέρχονται ἐπὶ ὑψηλῶν βάρων. Ἄ! ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὅσον ὑψηλότερα ἀνέρχονται τόσῳ μικρότεροι φαίνονται!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἄλλοτε ἐν Πετρούπολει Ἄγγλος ἐπιτετραμμένος κόμης Βιτζθούμ ἐξέδωτο ἐσχάτως τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ, ἐν οἷς ἀπαντᾷ τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον Ὡς γνωστόν, ὁ Τσάρος Νικόλαος εἶχε τὴν μονομανίαν τῆς καταλύσεως τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῆς ὑπὸ τῆς ρωσσικῆς. Σχετικῶς πρὸς τοῦτο ὁ πρίγκηψ Μεττερνίχος διηγεῖτο ὅτι ἐν Μυγγενγράτζ συνεδίπνει ποτὲ μετὰ τοῦ Τσάρου, εἶχε δὲ τὴν τιμὴν νὰ κάθηται ἀπέναντι τοῦ αὐτοκράτορος. Αἰφνίς ὁ Τσάρος κύπτων πρὸς αὐτόν: «Πρίγκηψ, εἶπε, τί φρονεῖτε περὶ τῶν Τούρκων; ὁ ἀσθεὺς δὲν εἶνε διόλου καλὰ». Ἡ ἐρώτησις ἐξέπληξε τὸν Μεττερνίχον, ὅστις κατ' ἀρχὰς προβαλὼν τὴν κωφότητα ἐξ ἧς ἔπασχεν προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιμένων ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του, ἐδέησε νὰ ἀπαντήσῃ ἀντερωτῶν καὶ αὐτὸς τὸν Τσάρον: «Πρὸς τὸν ἰατρὸν ἢ πρὸς τὸν κληρονόμον ἀπευθύνεται ἢ ἐρώτησις τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος;» Ὁ Τσάρος εἰσήγαγε καὶ οὐδέποτε πλέον εἶπέ τι περὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄλλ' ἢ φράσις αὐτοῦ παρέμεινε παροιμιώδης προκειμένου περὶ τῶν Τούρκων, καίτοι λέγεται ὅτι εἰς ἐποχὴν προγενεστέρην πολὺ τῆς τοῦ Νικολάου διπλωματικὸν τι ἐγγραφον ἀποκαλεῖ τὴν Τουρκίαν «έτοιμοθάνατον ἀσθενη».

Ἐν Ρωσίᾳ κατὰ τὸν 16ον ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα πᾶσα διανοητικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις ἀπηγορεύετο κατ' ἀρχὴν ἐντελῶς εἰς τὰς γυναῖκας. Τὰ μόνον προσιτὰ εἰς ταύτας βιβλία ἦσαν θρησκευτικὰ συναξάρια, βίοι ἁγίων, ἀφηγήσεις θαυμάτων καὶ ἱερῶν προσκυνήσεων. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐκ τῶν εὐσεβῶν τούτων ἀναγνωσμάτων συγκινουμένη ἡ σύζυγος ἐξήτει τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς νὰ εἰσελθῇ εἰς μοναστήριον, ἢ κἂν νὰ διαλύσῃ πάντα συζυγικὸν δεσμὸν βιοῦσα ἐν ἀσκητικῇ ἐγκρατεῖᾳ, καθάπερ οἱ ἄγιοι τῶν ἀρχαίων χρόνων. Καθ' ὠρισμένης ἡμέρας

αἱ Ρωσίδες ἐδέχοντο τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαιτούντων καλογῆρων, ἢ, ὅπερ ἀπετέλει τὴν ἐκλεκτοτάτην τέρψιν, τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐθελοκούντων. Οὕτως ἀπεκαλοῦντο ἐκεῖνοι οἵτινες, κατὰ γράμμα ἐρμηνεύοντες τὸν περὶ τῶν «πτωχῶν τῷ πνεύματι» μακαρισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπεκρίνοντο τὸν ἡλίθιον, ἐκουσίως ἐκτιθέμενοι εἰς τὰς ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὰς αἰκίας, τοὺς ἐμπυτισμοὺς τοῦ ὄχλου. Ἦσαν εἰδὸς τι θρησκομανῶν γελωτοποιῶν, τῶν ὁποίων ὁ τύπος ἀνευρίσκεται ἐν τοῖς δυτικῶς χρονικοῖς τοῦ 17ου αἰῶνος· συνέβαινε δ' ἐνίοτε νὰ καταλήξῃ ἡ προσποίητος βλακία εἰς πραγματικὴν παραφροσύνην. Εὐνόητος ἡ τέρμις τὴν ὁποίαν διέχεον οἱ παράδοξοι οὔτοι ἐπισκέπται ἐν τῷ περικλείστω καὶ μονοτόνῳ βίῳ τοῦ γυναικωνίου.

Ὅσαίς δ' οἱ σύζυγοι προσεκάλουν εἰς τὰς οἰκίας των ὀρχηστικούς καὶ ᾠδικούς θιάσους, αἱ γυναῖκες ἐθεῶντο τὰς διασκεδάσεις ταύτας κεκρυμμένα ὀπισθεν δικτυωτῶν περιφραγμάτων. Οὐαὶ δ' εἰς τὴν ἀποπειραθεῖσαν νὰ ὑπερβῇ τὸ περίφραγμα ἐκεῖνο! Ἐν γένει ὁ προορισμὸς τῆς ρωσίδος γυναικὸς ἦτο νὰ ζῇ, καθ' ἃ ἀνέφερε τὸ δημοτικὸν ᾄσμα,

Πίσω ἀπὸ χίλιας κλειδαρῖαις χίλιας φοραῖς κλεισμένη.
Ὁ ἄνεμος δὲν ἠδύνατο νὰ πνεύσῃ, οὐδὲ ὁ ἥλιος νὰ λάμψῃ δι' αὐτήν, καὶ οἱ νεοὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ τὴν ἴδωσιν οὔτε νὰ τὴν ἀγαπήσωσιν. Ὅπως δ' αὐτὴ ὑπερπηδήσῃ τὰ φράγματα καὶ θραύσῃ τὰς κλειδαρῖαις ἐδέησε νὰ ἐπέλθῃ τολμηρὸς ἐν τῇ μεγαλοῖα καὶ ἀνοικτιρμῶν ἐν ταῖς ἀνχορρώσεσιν αὐτοῦ ὁ Μέγας Πέτρος.

Πάντες ἐτράφησαν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐκεῖνοι ἔτι οὐς οὐδόλως θὰ ὑπέθετέ τις. Ὁ μέγας Ρώσος συγγραφεὺς Γκόγκολ ἀναφέρει περὶ τοῦ Τσάρου Νικολάου τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον Ἐβίδετο μέγας χορὸς ἐν τοῖς χειμερινοῖς Ἀνακτόροις ἢ αὐλῇ εἶχεν ἔλθῃ πρὸ πολλοῦ, καὶ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουεν ἤδη τὰ ὀρχηστικά μελῆ, ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐφαίνετο. Πάντες ὑπέθετον ὅτι ὑπὸ κατεπειγούσης πάντως ὑποθέσεως ἀπησχολεῖτο. Τέλος ἐνεφανίσθη ἀφρημένος. Διατί εἶχε βραδύνει; εἶχε λησμονήσῃ ὅλοσχερῶς τὸν χορὸν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ ἀναγινώσκων τὴν Ἰλιάδα.

Πᾶσα μελέτη, ἣτις δὲν καθιστᾷ ἡμᾶς ἀγαθωτέρους, δὲν εἶνε ἀξία τοῦ ὀνόματος φιλοσοφικῆς.

Καὶ ἐὰν ὀλοκλήρον τὴν γῆν κατακλύσῃ ἡ ἀδικία, ἀρκεῖ ἡ δικαιοσύνη νὰ κρυθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν χάρτου, ὅπως αὐξήσῃ καὶ ἀρωματίσῃ τρεῖς ὀλοκλήρους κόσμοις.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζεται, ἢ δ' ἀσχολία του νὰ ἦ ὅσον εὐγενεστέρα τῷ ἐπιτρέπει ἡ φύσις αὐτοῦ, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἀποθάνῃ μὲ τὴν πεποιθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸν ἐπὶ τῆς γῆς προορισμὸν του.